

3. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.

4. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя). Відомості Верховної Ради України. 2016. № 28. Ст. 532. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>.

УДК 351.81.085(477)(043.2)

Івашковський Р.І., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В СФЕРІ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

У відповідності до ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу [1].

Аналізуючи роботу свого підрозділу, звертає увагу на необхідність подальшого нормативно-правового врегулювання питань, пов'язаних із запобіганням та протидією вчинення правопорушень військовослужбовцями та прирівняними до них особами. Так, за даними військової прокуратури України на початок 2015 року слідчі військових прокуратур розслідували 5 870 кримінальних проваджень про злочини, які вчинили 16 598 військовослужбовців [2, с. 6].

Не менш актуальною залишається проблема вчинення військовослужбовцями військових адміністративних правопорушень. Рівень їх суспільної небезпеки та шкідливих наслідків негативно впливає на стан військової дисципліни серед військовослужбовців, що, своєю чергою, відображається на боєготовності та боєздатності військових підрозділів і частин ЗС України та прирівняних до них військових формувань. Об'єктивна з дотриманням існуючих юридичних процедур кваліфікація військових адміністративних правопорушень неможлива без прискіпливого юридичного аналізу об'єктно-суб'єктних ознак вчинених протиправних дій. Ці та інші аспекти кваліфікації військових адміністративних правопорушень стануть предметом нашого дослідження [3].

Питання кваліфікації адміністративних правопорушень було і залишається у центрі наукових досліджень. Вдосконалюється зміст, методологічна основа і безпосередньо сам процес адміністративно-правової кваліфікації. Лінгвістично-юридичний аналіз поняття кваліфікації адміністративних правопорушень здійснили І. Голосніченко, Є. Стахурський і Н. Золотарьова [4, с. 26–30], А. Берлач, О. Стороженко

[5, с. 5–8], І. Кілясхановий, А. Стаховий [6, с. 38] та ін. З урахуванням цього звернемо увагу на те, що основою кваліфікації адміністративних правопорушень є логічний процес мислення, під час якого формується розуміння відповідності та послідовності дій, пов'язаних із розмежуванням протиправного діяння, його ознак, а саме: «... уявлень про фактичні обставини справи, про зміст порушення адміністративно-деліктної норми, а також уявлення про відносини між фактичними ознаками діяння і ознаками, що визначені в правовій нормі» [7, с. 37].

Насамперед необхідно розмежувати види військової служби, для того щоб надалі виділити суб'єкти, а саме:

- строкова військова служба;
- військова служба за призовом під час мобілізації, на особливий період;
- військова служба за контрактом осіб рядового складу;
- військова служба за контрактом осіб сержантського і старшинського складу;
- військова служба (навчання) курсантів вищих військових навчальних закладів, а також вищих навчальних закладів, які мають у своєму складі військові інститути, факультети військової підготовки, кафедри військової підготовки, відділення військової підготовки (далі - вищі військові навчальні заклади та військові навчальні підрозділи вищих навчальних закладів);
- військова служба за контрактом осіб офіцерського складу;
- військова служба за призовом осіб офіцерського складу [8].

Відповідно до ст. 15 КУпАП свідчить про широке коло суб'єктів, які можуть бути притягнені до адміністративної відповідальності, вказане повною мірою стосується військовослужбовців.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.
2. Відповідальність за військові злочини: практик. посіб. Київ: Центр учбової літератури, 2015. 264 с.
3. Правові основи захисту України від зовнішньої та внутрішньої агресії: навч. посіб. / В.В. Середа, М.В. Коваль, С.С. Єсімов, М.П. Гурковський. Львів: ДУВС, 2015. 996 с.
3. Остапенко О.І. Про юридичну кваліфікацію військових адміністративних правопорушень. URL: <http://ena.lp.edu.ua/bitstream/ntb/32935/1/15-92-99.pdf>
4. Голосніченко І., Стахурський М., Золотарьова Н. Попереднє адміністративне розслідування як стадія в справах про адміністративні проступки. Право України. 2002. № 2. С. 26–30.
5. Берлач А., Стороженко О. Теоретичні проблеми кваліфікації адміністративного делікту. Право України. 2007. № 10. С. 5–8.
6. Кілясханов И.Ш., Стахов А.И. Административная ответственность:

учеб. пос. 3-е изд., перераб. и доп. Москва. ЮНИТИ-ДАНА: Закон и право, 2007. 144 с.

7. Про оборону України: Закон України від 06.12.1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.

8. Про військовий обов'язок і військову службу: Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/223212>.

УДК 347.78(043.2)

Костів О., аспірант,
НДІ приватного права і підприємництва
імені академіка Ф.Г. Бурчака НАПрН України, м. Київ, Україна

АКТУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗПОРЯДЖЕННЯ НЕЗАПИТАНИМИ КОШТАМИ, ЯКІ ЗІБРАЛИ ОРГАНІЗАЦІЇ КОЛЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРАВАМИ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день вже неможливо уявити ринок інтелектуальної власності без інституту колективного управління майновими авторськими та суміжними правами. Зародившись лише із початком формування національного законодавства з питань авторського права, інститут колективного управління пройшов нелегкий шлях еволюційного розвитку. Так, запроваджені іноземні моделі такого управління не завжди легко і ефективно втілювались у національні реалії; норми закону щодо колективного управління не завжди мали можливість повноцінного втілення через відсутність кореспондуючих норм в адміністративному законодавстві про відповідальність за їх недотримання; діяльність створених організацій не завжди можна було назвати ефективною, а система уповноваження їх не допускала інших бажаючих краще здійснювати цю діяльність. Тож назріла необхідність докорінних змін системи колективного управління майновими авторськими і суміжними правами, фундаментальну основу яких мав закласти відповідний окремий закон у цій сфері.

15 травня 2018 року Верховною Радою України був прийнятий Закон України «Про ефективне управління майновими правами право власників у сфері авторського права і (або) суміжних прав» [1], що цілком змінив розділ 4 Закону про авторське право. Замість 4 малоефективних статей Закону про авторське право [2] маємо тепер 25 статей в межах окремого закону, що сприятимуть цілковитому оновленню системи колективного управління правами.

Попри значну кількість змін, яку вніс новий закон, звернемо увагу на докорінну зміну регулювання відносин щодо розпорядження організацією незапитаними коштами. Така увага пояснюється тим, що завдяки новому